

Kirkjuligt Missiónsblað

GLEÐILIG JÓL

- UM TAÐ NÚ VERA EINI GLEÐILIG JÓL

Av Børge Haahr Andersen

Frá barnsbeini av minnst eg, at ein av okkara nábúgvum hevði tann sið, at goyma nøkur havrabundir, sum hann gav neytunum jólaaftan. Hetta eina kvøldið skuldu tey hava nakað serligt, so eisni tey kendu, at tað var eitt serligt kvøld.

Nú um tíðina eru tað helst fá av okkum, sum hava verið heilt nær eini kúgv ella eitt havrabundi fyri tann skyld, ella hava roynt at samla fingrarnar um eitt júgur fyri at kroysta eitt sindur av heitari mjólk út. Men tá í tíðini visti einhvør drongur úti á landinum, at tað at geva neytunum eitt havrabundi var líka óhugsandi sum at eta jóladunnuna til morgunmat. Men nú vóru jólini komin og tá bar tað til.

Tað var nakað friðsælt við hetta brotið á gerandisdegnum, sum jólini skapti. Tað var ikki Paradís, men tað var nær við. At opna lúkurnar í kalendaranum, tendra tey fyra ljósini í adventskransin, tann góði maturin, jólatræið, mandlugávan, tann góði hýrurin, jólagávarnar, bæði tær sum skuldu gevast og tær sum skuldu fáast, alt hetta gjørdi jólini serlig. Tó kanska mest av øllum tað, at tey vaksnu góvu okkum børnum gætur og brúktu tíð uppá okkum, so jólini blivu góð fyri okkum. Í gerandisdegnum skuldu vit sita still, akta

væl og eta upp. Á jólum blivu hesar grundreglur linari til frama fyri hugna og gleði.

Kanska var tað meiri blanda, enn eg minnst. Men eg minnst jólini sum ein heim, hvar alt var sera gott. Barnsdómsins jólasøgur høvdu sama mergur. Sjómaðurin í jólasøguni kom ofta út í eitt ódnarveður, men kláraði akkurát heim til jólaaftan. Tann sjúka mamman bleiv frísk til jólaaftan. Tann fátæka familjan fekk á undurfullan hátt alt tað teimum hevði tørv á, so jólini blivu góð. Sálumurin hjá Ingemann var sera beinrakin: “Gleðilig jól”.

Sum tannáringur vóru jólini ikki heilt so friðsæl, men tó hugnalig og trygg. Míni fyrstu jól sum prestur í Keypmannahavn broytti mína fatan av jólini. Tað byrjaði í døgnum upp til jól, hvar eg sum tann, sum skuldi býta jólahjálpin hjá samkomuni út, kom i samband við 25 lokalar íbúgvvar, hvørs gerandisdagur var vónleysur og hvar jólini ikki av álavara gjørdur nakran mun. So ringdi hon, hin avvarðandi, lítla jólaaftan og græt hjartanítandi. Um eg ikki kundi jarða pápa hennara í einum av jóladøgnum? Við tær báðar jólaguðstænasturnar á sjúkrahúsinum vóru bert tey eftir, sum ikki skuldu heim, og summi teirra fingur ikki ein gongd vitjan. Tá guðstæanasta var á ellisheiminum seinni á degnum var tað ein, sum ikki vildi sleppa míni hond, áðrenn hon hevði sagt: “Jólini

eru það ringasta eg fái, men tibatú er hon stutt”. Í kirkjunni til guðstænastuna voru öll glað. Og tó. Það var torført að síga gleðilig jóla við hann, sum - enn einferð - skuldi halda jóla einsamallur. Mitt á kvöldi millum jóladunnuna og jólatræið ringdi hann, narkomanurinn. Það var fjórðu ferð sama dag. Men presturinn vildi framvegis ekki lata honum penngar.

Seinni á kvöldið kendi eg tó aftur bráðið frá míni barndóms jóla í eygunum hjá börnum mínum. Ein gleði, sum var heilur og reinur. Það var ekki Paradís. Men það var nær við. So las eg jólaevangelið

saman við teimum fimm persónumum, so hava mest að síga í mínum lívið. Og eg gjördist varur við það, sum eg enn ekki eri komin yvir. Tann fyrsta jólagleðin bleiv boðað – ekki fyrir teimum ríku, glaðu og frísku og teimum við óskaddum familju-relatiónum. Men harafturímóti fyrir einum marglittum flokki, sum var minnst líka ymiskur sum kirkjulig mitt var.

Andlitini frá míni fyrstu jóla í Keyptmannahavn minnst eg enn. Tey minna meg um, að jólini eru gleði hjá summum og sorg hjá summum. Men ta kristnu jólini stendur ímóti hesum. Jólini eru fyrir

öll. Og serliga fyrir tey sum eru utanfyrri. Míni leiklutur sum prestur bleiv að vera talsmaður fyrir hesum boðskap, og sjálfv um eg havi fingið nýtt starv síðan tá, er það framvegis míni boðskapur. Það fyrstu jólanáttina bleiv eitt ljós tandra. Og einki menniskjaligt ella andaligt myrkur er til, sum hetta ljós ekki kann vinna á. Bara eg kundi fingið það sagt, so það varð hoyrt, ekki minnst av teimum, sum eru einsamöll og kenna seg utanfyrri nú jólini standa fyrir durum.

Týdd: Silas K.K. Olofson

ANDAKT

Ef. 1,7: Sum vit hava endurloysingina í við blóði hansara, fyrirgeving syndanna, samsvarandi náðiríki hansara.

Hesi orð læra okkum, að öll okkara rættvísi frammanfyrri Guði er fyrirgeving syndanna. Tí mugu vit læra, að hevja okkum uppum okkara vit og skil, sum stríðir ímóti hesum og heldur fram bæði várar syndir og góðu gerningar. Ja, vit mugu stíga høgt uppum alt hetta, soleiðis at vit hvørki síggja til syndina ella til tær góðu gerðirnar, men eina byggja á hesa trúargrein og ekki vilja víta av nøkrum øðrum, men seta náðina og

fyrirgeving syndanna upp ímóti syndini og øllum góðum gerningum. Á hendan hátt útisteingja vit alt menniskjaligt rós og rættvísi.

Men, sigur tú, tá eg enn dagliga kenni og síggi synd hjá mær sjálfvum og míni samvitska dómir meg? Ja, júst tá er það, at tú skalt læra teg, at tann kristna rættvísini er einki annað enn ein kann hugsa ella nevna enn bara hetta: *Syndanna fyrirgeving*. Hetta vil síga, at tú ert í einum tílíkum ríki, sum bara hevur við syndarar at gera. Í hesum ríki er ein so ómetaliga rík náði til staðar, at hon tekur burtur alla vreiði, og það tó at tú enn hjá tær sjálfvum ekki kennir annað enn nógv og stórar syndir.

So eru hesar kortini ekki longur syndir, tí tú eigur fyrir tær eitt móteitur, sum tekur burtur vald og eitur syndarinnar. Hetta móteitur er orðið ‘fyrirgeving’.

Men utan fyrirgeving verður syndin standandi, og tá kann eingin gerningur hjálpa, sjálfv ekki móti tí allar minstu synd.

Martin Luther:
Ord för dagen, 23. april

Leystliga umsett hevur
Egil K. Joensen

Jólaevangelið í Gamla Testamenti

1: Men eina ferð skal ekki vera myrkur í tí landi, sum nú er í neyðum statt. Í forðum læt hann Zebulons land og Naftali land verða fyri vanvirðing, men eina ferð skal hann aftur lata heiður koma yvir vegin til havið, yvir landið handan Jórdan og yvir heidninganna kring.

2: Fólkið, sum gongur í myrkri, skal síggja stórt ljós, og ljós skal lýsa yvir teimum, sum sita í deyðaskuggans landi.

3: Tú økir fagnaðin í stórum, tú gert gleðina mikla; tey gleðast fyri ásjón tíni eins og á kornskurðartíð, fegnast, eins og tá ið herfongur verður býttur.

4: Tí hitt tunga okið, stongina á herðum hans, og rakstrarmansins brodstav hefur tú brotið eins og á Midians degi.

5: Ja, hvør heglandi hermanna stivli, hvør blóddálkað skikkja skal brend verða og oydd í eldi.

6: Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin, og á herðum hans skal høvdingadømið hvíla; navn hans skal verða kallað undur, rágevi, veldigur Guð, ævinnar faðir, friðarhøvdingi.

7: *Stórt skal høvdingadømið verða, og friðurin skal ongan enda taka á háscæti Dávids og í kongsríki hans til tess at reisa tað og menna tað við rætti og rættvísi hiðan ifrá og um allar ævir. Vandlæti Harra herliðanna skal gera hetta.*

Eg eri ótrúliga glaður fyri hesi versini. Jesaja verður onkuntíð kallaður hin fimti evangelistin við síðuna av Matteus, Markus, Lukas og Jóhannes. Kapittul 9 hjá Jesajasi verður tí nevnt “jólaevangelið í Gamla Testamenti”. Men hví brúka tíð uppá 2700 ára gamlar tekstir? Er tað ikki nóg mikið at lesa nýggja testamenti, kanst tú spyrja. Jú, tað er gott at lesa nýggja testamenti og jú, vit liva ikki undir lógini, men undir Jesu náði. Men hví ikki taka alt Guðs orð til okkum. Hann hefur givið okkum eina ómetiliga gávu í sínum orði, hví so ikki brúka alla gávuna?

Jóhannes skrivar í Jóh. 1: “Í fyrstuni var orðið, og orðið var hjá Guði, og orðið var Guð” og víðari: “og orðið varð hold og tók búgv okkara millum, og vit skoðaðu dýrd hansara, dýrd, sum einborin sonur hefur frá faðir sínum, fulla av náði og sannleika.”

Bíblían er Guðs orð og Guðs orð er Jesus. Vit finna sostatt Jesus bæði í Nýggja Testamenti og Gamla Testamenti (GT). Ikki soleiðis at skilja, at hvørt einasta vers er um Jesus, men GT peikar fram á tann, sum skal koma. Hansara Andi er í allari skiftini, líka frá skapanina til opinberingina.

Vit vilja nú hyggja nærri at versunum, sum vit lósu í áðni. Tann søguliga støðan, sum var í Israel, tá Jesaja talaði hesi versini, kunnu vit lesa um í Aðru Kongabók 15,29:

“Á døgum Peka, Ísraels kongs, kom Tiglat-Pilesar, Assurs kongur, og tók Ijjon og Ábel-Bet-Máaka

og Jánóa og Kedesj og Házor og Gilead og Galileu, alt Naftaliland, og herleiddi fólkið til Assurs.”

Assur var tá eitt megnar veldið. Ein kann samanbera við ta valdið sum USA hefur í dag. Tískil vóru Ísraels fólk sera bangin fyri at fara í kríggj við hetta land. Men tó at fólkið hefur allar orsøkir til stúran, so talar Jesaja um vón og sigur í 9,1:

Men eina ferð skal ekki vera myrkur í tí landi, sum nú er í neyðum statt. Í forðum læt hann Zebulons land og Naftali land verða fyri vanvirðing, men eina ferð skal hann aftur lata heiður koma yvir vegin til havið, yvir landið handan Jórdan og yvir heidninganna kring.

Tað mesta av Norðurisrael er longu tikið av kongi Assurs og velur hann at leypa á Suðurríkið eisini, so er fólkið máttleyst. Jesaja lýsir støðuna hjá fólkinum sera væl í v.2:

Tað fólkið, sum gongur í myrkri, skal síggja stórt ljós,
og ljós skal lýsa yvir teimum, sum sita í deyðaskuggans landi.

Fólkið situr í deyðaskuggans landi og gongur í myrkri. Tað er eingin vón fyri framman, bert myrkur og ótti fyri deyðanum. Soleiðis hefur fólkið tað. Men Jesaja kemur við vón. Fólkið skal síggja eitt stórt ljós. Hetta ljósið er ikki bert til jødafólkið, men “yvir heidninganna kring,” sum tað stendur at lesa í v.1. Tað er eitt ljós, sum eisini er til heidningarnar,

tað vil siga øll, sum ikki eru jødar, og tað er millum annað vit!

Í v.3. lesa vit um avleiðingarnar av, at ljósið vinnur á myrkrinum:

Tú økir fagnaðin í stórum, tú gert gleðina mikla; tey gleðast fyri ásjón tíni

eins og á kornskurðartíð, fegnast, eins og tá ið herfongur verður býttur.

Ljósið hevur gleði við sær. Fagnaðurin er stórus. Men tað er ikki ein villur gleði, men gleði fyri ásjón Guðs og gleði yvir samfelag við hann.

Í v.4. lesa vit, hví gleðin er so stórus:

Tí hitt tunga okið, stongina á herðum hans, og rakstrarmansins *broddstav hevur tú brotið eins og á Midians degi.*

Okið er tikið frá okkum. Rakstrarmanðurin er yvirvunnin! Vit síggja her í profetiskum ljósi týðningin av Jesu orðum á krossinum: *Tað er fullgjørt!* Satan er yvirvunnin og vegurin til Guðs er beindur.

Tá tað stendur “sum á Midians degi”, so er tað tí vit skulu hugsa um Gideon, sum við 300 monnum sigraði á 135.000 midianitiskum hermonnum. Hetta gjørdi hann við um náttina at blása í hornum og gera buldur og brak, so midianttarnir byrjaðu at drepa hvønn annan av ræðslu. Hetta kunnu vit lesa um í Dómarabókini sjeýnda kapittul.

Gideon var máttleysur yvir fyri tí veldiga medinitiska herinum, sum vildi leypa á. Men við at gera sum

Guð bað hann, so fekk hann ein stóran sigur. Á sama hátt er tað við okkum. Vit kunnu ógjørligt sigra yvir Sátan og syndini sjálvi. Vit kunnu royna at halda øll boð í Bíbliuni og veruliga berjast ímóti syndini, men tað er til fánýtis. Vit kunnu ikki sjálvi! Nei, Paulus sigur, at øll hava synda og mist Guðs heiður. Og hevur tú gjørt bara ein feil, so er tað ein ov nógv! Okkara náttúra vil ikki tað sum Guð vil. Ja, tað er frá hjartanum, at syndin kemur, sigur Jesus (Matt 15,19). Tað er líka ógjørligt at vinna á syndini, sum tað er hjá Gideon við 300 monnum at vinna á 135.000 monnum! Men tað var gjørligt, tí Guð gjørdi tað fyri Gideon.

Í v.5 lesa vit:

Ja, hvør heglandi hermanna stívli, hvør blóðdálkað skikkja skal brend verða og oydd í eldi.

Ja, allur bardagi skal einaferð enda. Bardagin ímóti syndini skal enda og øll spor eftir hesum bardaga skulu brennast, so tey ikki eru til longur.

Hetta skal henda, tí (v.5):

Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin, og á herðum hans skal høvdingadømið hvíla; navn hans skal verða kallað undur, rágevi, veldigur Guð, ævinnar faðir, friðarhøvdingi.

Eitt barn er okkum føtt, sonur okkum givin. Hetta er orsök til, at kríggi skal enda. Og tað er júst orsaka av hesum barni, at vit halda jóli.

Men Guð er altso rættiliga provokerandi. Her er megnar veldið Assur beint uttanfyri býarportrið og alt Guð kann geva okkum er eitt barn. Sær hann slett ikki støðuna og hvussu álvarsom hon er? Soleiðis kann man lætt hugsa. Er hatta litla barnið sum lá í krubbuni virkiliga nokk til at frelsa meg? Sær Guð slett ikki, at støðan er nógv álvarsamari enn sum so?

Tó er hetta barnið ikki eitt hvørt barn. Vit skulu nú hyggja eftir nøvnunum, sum barnið fær.

Undur

Barnið er eitt undur. Hetta vísir aftur á Jesaja 7,14:

“Sí, moyggin verður við barn og føðir son, og hon kallar hann Immanuel.”

Barnið er eitt undur. Tað er ikki vorðið til á vanligan hátt, men er eitt undur frá Guði. Barnið er føtt ímillum okkum og er ein av okkum, men er givið frá Guði. Ikki bert gjørdi Jesus nógv undur, tá hann gekk runt á jørð, men alt hansara lív, deyði og uppreisn var eitt stórt undur.

Ráðgevi

Barnið er ráðgevi. Kongar og politikarar hava ráðgevarar, men Jesus tørvar ongan at geva sær ráð, tí: “*Andi Harrans skal hvíla yvir honum, andi vísdoms og vits, andi ráðs og kraftar, andi kunnskapar og ótta Harrans*”, sum vit lesa í Jesaja 11,2. Hann gevur okkum ráð og vegleiðing, um vit søkja hann. Og ráð hansara er ikki bert í orðum, men í kraft.

Veldigur Guð

Barnið er “veldigur Guð”. Jesus er Guð hin alvaldi, sum er nær hjá okkum. Hann er tann Guð, sum kundi frelsa Ísrael frá 135.000 hermonnum við at brúka 300 mans! Hann er tann Guð, sum vann á syndini, deyðanum og Sátan við at taka Guðs vreiði á seg, tá hann doyði á krossinum. Tann straffin vit syndarar høvdu uppborið. Hann er tann Guð, sum deyðin ikki kundi halda bundnan, men sum reis upp aftur, og er hjá okkum hvønn dag, hvat so enn hendur!

Ævinnar Faðir

Barnið er faðir. Jesus er ikki bert Guð hin alvaldi, sum ræður við veldið. Hann er eisini faðirin sum elskar okkum við sínum faðir-kærleika. Ja, hann elskaði okkum so nógv, at hann gav seg sjálvan fyri okkum, so at ein og hvør, sum trýr á Hann, ikki skal glatast, man hava ævigt lív. Guð ynskir samveru við okkum um allar ævir, og tað kundi bert henda, um tað sum skilir Guð og okkum, nevnliga syndin, bleiv tikin burtur. Tað hendi, tá Guð lat Jesus doyggja fyri okkara syndir. Tá rakti Guðs heilagi vreiði Jesus, og vit kundu ganga frí. Ja, í honum hava vit ein ævinleika í himni í væntu!

Friðarhøvdingi

Tað hebraiska orðið fyri frið er shalom. Tað merkir eisini harmoni. Jesus er frelsarin sum tekur sær av øllum menniskjanum. Hann syrgir ikki bert fyri tí andaliga, men fyri tí heila menniskja. Hann ynskir at fáa pláss í øllum tínum lívi. Hann ynskir at koma við sínum friði til tín gerandisdag, títt arbeiði og tína stúran.

Tó er tann størsti friður, sum hann gevur okkum, frið við Guð. Vit, sum í okkum sjálvi skuldu verða rakt av Guðs dóm og vreiði, okkum hevur Jesus givið frið við Guð. Hann fór sjálvur inn undir Guðs vreiði og dóm, tá hann hekk á krossinum. Hann tømde Guðs vreiði-bikar, so vit ikki um ævir skulu verða rakt!

Tá Sátan vil ákæra okkum fyri okkara syndir og misbrot, so mugu vit siga: “Tú fert til tann skeiva persónin, tí Jesus hevur tikið mína synd. Tú mást tala við hann um tað!” Tá er hann máttleysur og má rýma. Tín trúgv er ein fingur, sum peikar burtur frá tær sjálvum og yvir á Jesus.

Í v.7 lesa vit:

Stórt skal høvdingadømið verða, og friðurin skal ongan enda taka á háseti Dávids og í kongsríki hans til tess at reisa tað og menna tað við rætti og rættvísi hiðan ífrá og um allar ævir. Vandlæti Harra herliðanna skal gera hetta.

Friðurin skal ongan enda hava í Jesu ríki. Sjálvt um Assurs herur stendur við portrið, so skal friðurin verða uttan enda yvir háseti Dávids. Hetta var so avgjørt ikki tað, sum fólk upplivdi og føldi. Á sama hátt kunnu vit uppliva Sátan sum eina megnar veldið, sum bert vil oyðileggja og fáa okkum til at synda. Hann gongur runt sum ein brølandi løva, men vit hava frið. Ikki frið við syndina, men frið við Guð. Og tað er Harra herliðanna, sum gevur okkum hendan friðin.

Sum trúgvandi liva vit í tveimum veruleikum samstundis. Vit eru samstundis rættvís og syndarar. Paulus sigur tað so gott í sítt seinna bræv til korintmanna 6,10: Vit liva

“sum sorgarfullir, men tó altíð glaðir, sum fátækir,
men gera tó mangar ríkar, sum teir, ið einki hava, og tó eiga alt.”

Vit føla okkum ofta sum tann størsti syndarin, men eru tó rein og heilag yvir fyri Guði. Vit eru sorgarbundin, tá vit hugsa um hendan heim, um alla neyðina og um øll tey sum liva burturi frá Guði, men eru tó glað, tí vit hava fingið lut í frelsuni. Vit mugu siga nei til nógv ting, sum hesin heimur roknar fyri virðismikið og eru tí fátæk. Tó gera vit mangar ríkar, tá vit boða gleðiboðskapin, biðja fyri teimum og liva eitt lív í hjálpsemi og gávumildni. Vit byggja okkara lív á nakað, sum hesin heimur ikki roknar fyri nakað, og tí eiga vit onki. Tó eiga vit alt. Tí vit eiga Jesus. Jesus hevur vælsignað okkum við allari andligari signing! Vit hava fingið frelsuna. Vit hava endurløysingina við blóði hansara, fyrigeving syndanna (Ef.1,7)

Loyst úr Sátans fjøtrum

Tað er mánalýsi og klárur stjörnuhimmel yvir Boran-slættanum, ein hugtakandi sjón. Lotið er lýtt og stjörnurnar glampa eins og diamantar. Hyenumar hava nógv at gera. Fyrst og fremst leita tær eftir onkrum ræi, men tær taka eisini smá djór. Tær leypa sjáldan á vaksin fólk, men børn kunnu ikki kenna seg trygg. Villir hundar reika um í gøtunum og goyggja. Fólk hava vant seg við teir, tey hoyra teir neyvvan.

Ikki øll sova. Í fólkatómu gøtunum – sum bera dóm av yðjandi lívi, tá ið lýsir fyri degi – gongur Chechol. Hann er á veg til eitt av vertshúsinum, sum eisini verður brúkt til skøkjuhús. Hann er ein av teimum, sum hevur rætt tvær tómar hendur móti Himli og avnoktað djevulin og allar gerningar hansara og allan atburð hansara og játtað trúna á Gud Faðir, Guds son og Gud heilagan anda. Hetta gav honum kristinnavnið, og meinigheitin gleddist um, at hesin ungi evnaríki lærarin varð vunnin fyri Himmalin.

Tvey ár frammanundan hevði hann fingið útbúgving á einum skúla hjá ríkisstjórnini. Av forvitni var hann komin inn á missíonsstøðina at hoyra Guds orð, men tað rein ikki við hann. Tá hann eftir lokna útbúgving onki arbeiði kundi fáa, kom hann aftur og spurdi, um tey ikki høvdu brúk fyri einum manni við hansara lærdómi.

Ein dagin sendu tey boð eftir honum. Tá var hann staddur á marknaðinum og gjørdi okkurt fyrifallandi arbeiði. Hann varð biðin um at koma inn á missíonsstøðina. Hann var glaður, tá hann hoyrði, at tey høvdu brúk fyri einum lærara. Tað var nakað fyri hann.

Í samfull tvey ár hoyrði hann evangelið, man onki hendi. Hann lætst ikki um vón. Men so við og við varð spurningurin um sannleikan kortini brennandi fyri honum, og hann gjørdist sannførdur um, at Jesus var sannleikin. Tí hevði hann rætt hendurnar ímóti Himli og játtað trúna. Seinni vísti tað seg, at tað ikki kom frá hjartanum.

At liva í heiðinskapinum, er at liva í einum umhvørvi, ið ringt er at koma burtur úr. Spurdi onkur Chechol, um hann var ein kristin, var hann ikki í iva. Jú, eg havi Guds anda, svaraði hann. Hann óttaðist onki. Hóast syndina, trúði hann á Jesus, og hann visti bara, at Jesus var vegurin, sannleikin og lívið.

Meinigheitin bað hann prædika, og tað gjørdi hann á ein slíkan hátt, at tað var ein gleði at hoyra hann. Hann hevði lætt við at orða seg, av tí at hann hevði hoyrt evangelið mangar ferðir og visti, hvat tað snúði seg um.

Eg hevði ikki varhugan av, at djevulin hevði villeitt meg.

Tvørturímóti helt eg, at alt var í lagi. Eg droymdi ikki um, at Guds andi var farin frá mær. Men hóast alt tað, ið eg gjørdi, helt eg, at eg hevði Gud við mær.

Men so kom tað sum eitt snarljós av klárum himli. Hvussu leingi ætlar tú svíkja teg sjálvan? Tú kallar teg kristnan, men ert framvegis á skeivari leið. Hvussu leingi hevur tú ætlað tær at liva á henda hátt! Nær ætlar tú tær at gevast við hesum lívinum? Nú sova øll, meðan tú gongur runt í býnum mitt á nátt saman við hyenum og hundum, hóast tú ert ein Guds skapningur. Tú ert ætlaður til nakað annað.

Eg skundaði mær heim til konuna og játtaði syndir mínar fyri henni. Hetta var ein ræðulig tíð. Eg sá mína synd og kendi, at eg var glataður, og samvitska mín nívd meg.

Tað lögna var, at tað sama hendi í eina tíð framyvir fyri mong í meinigheitini. Vit vistu ikki, hvat veking var, og vit høvdu heldur ikki biðið um veking. Vit hildu okkum vera eina vanliga meinigheit, men so kom ein ungungr etiopiari, sum ferðaðist bygd úr bygd og boðaði Guds orð. Hann talaði á ein slíkan hátt, at tey kristnu grótu um synd sína og fingið gjørt upp sínámillum.

Syndin var vorðin veruleiki fyri okkum, og samstundis fingi vit eina nýggja trúgv á, at alt, sum stóð

skrivað í Bíbliuni, var satt. Vit kendu Heilaga andans nærveru, og vit bóðu nógv. Í Bíbliuni lesa vit um tær ymisku náðigávarnar, sum Gud býtir út, og vit bóðu um, at tær máttu veitast okkum. Mítt ynski og bøn var at fáa kraft og vísdóm til at boða Guds orð fyri menniskjum, men Gud svaraði mær við at geva mær náðigávuna at døma um andar.

Lív mítt hefur sannført meg um, at menniskju kunnu hava eina vissu og halda, at hon er frá Gudi, meðan hon í veruleikanum er frá Sátani, og tí eri eg altíð varin og ivandi, tá onkur kemur og sigur: “Eg havi Guds anda.” Eg royni andarnar og biði Gud vísa mær, um tað veruliga er satt.

Ein sunnudag fyrrapart varð eg greiður um, at Gud hevði givið mær gávuna at døma um andar. Henda morgun kom ein kona í kirkju, sum vit ikki høvdu sæð fyrr. Maður hennara hevði koyrt hana frá sær, tí at hann helt, at hon hevði mist vitið. Síðan tá hevði hon búð hjá familju í eina tíð.

Eingin hevði boðið henni at koma í kirkju, men ein innari rødd segði henni, at hon skuldi fara hagar. Tá ið gudstænastan var liðug, fóru øll út. Eg stóð við úthurðina og segði teimum farvæl, men tá eg rætti henni hondina, vendi hon sær burtur og gekk framvið uttan at heilsa. Hetta helt eg vera sera løgið og bað hana steðga á. Tá eg hevði heilsað og sagt øllum farvæl, bað eg hana koma við mær inn aftur í kirkjuna. Eg bað nøkur koma við

mær, tí tað er so umráðandi ikki at fara skeivur ella at misbrúka Guds gávur. Tað er ein regla, eg altíð fylgi.

Tað er gott at kunna rádføra seg við onnur kristin, sum ikki nýtast at hava serligar náðigávur, men tað er umráðandi, at tey hava Jesu anda. Vit høvdu biðið fyri henni, og eg spurdi, hvussu nógvillar andar hon hevði.

Vit byrjaðu tá at reka út teir illu andarnar ein og ein í Jesu navni. Fyri hvønn anda sum fór út, rópti og skríggjaði hon. Til endans var bert ein andi eftir, sum hon ikki var loyst frá. Eg hugsaði, at hon hevði eitthvørt uppi á sær, sum hoyrði Sátani til. Hon hevði eina ketu um hálsin, og eg spurdi andan í Jesu navnið: “Eigur tú hesa ketuna?” “Ja!” svaraði andin. Men hon var alsamt bundin, og andin vildi ikki fara út. Vit bóðu, men onki hjálpti. At enda segði konan, hvør orsök in var. Í lummanum hevði hon nakrar smápengar, sum vóru vígdir Sátani.

Tá eg hevði fingið teir, spurdi eg andan: “Er hetta ogn tín?” “Ja”, svaraði hann gjøgnum hana við einari rødd, sum ikki var hennara egna. Síðan beyð eg andan fara út úr henni í Jesu navni. Andin græt, áðrenn hann fór, men hann mátti víkja, tí Jesus er tann sterkasti.

Í tveir minuttir var hon púra útlúgvað, áðrenn lív kom aftur í hana. Hon sá út sum eitt heilt nýtt menniskja og var fullkomiliga frí. Hon smíltist og segði frá, hvussu

tað bar til, at hon var komin í kirkju. Hon var vakt sum av einum marrudreymi, sum tó ikki var dreymur, men veruleiki.

Hetta, sum var hent henni, frættist, og fólk byrjaðu at koma. Fyrr høvdu bert nøkur fá av teimum, sum høvdu illar andar, leitað sær til kirkjuna, og teimum høvdu kristniboðararnir tikið sær av. Nú komu tey fjølment fyri at verða fríað frá illum andum og Sátani. Sjálvur fór eg at vitja fólk í grannalagnum. Mong teirra høvdu illar andar, og tey grótu ofta. Men eg bað fyri teimum og rak andarnar út í Jesu navni. Hetta var ein góð tíð. Allastaðni møtti eg teimum við illum andum. Í skúlunum, í kirkjunum og millum grannarnar. Jesus vísti sín mátt, og hetta gav mær styrki.

Vit vistu av royndum, at tað hendir okkurt, tá vit biðja.

Brot úr bókini:
“Og Ánden skreg”

Eftir
H. E. Nissen

Lea Juul týddi

Søgan um eina traktat

Fyri mongum árum síðani las eg eina traktat og á henni stóð eisini ein sangur. “Min kjære mor”, um fangan á Akerhus, sum bara hevði fyra tímar eftir at liva, hon talaði so sterkt, ígjøgnum hvørt orð, men ongantíð átti eg hesa traktat sjálv.

Men so hendi tað einaferð, eg arbeiðdi á einum sjúkrahúsi, at ein av sjúklingunum hevði givið eini av gentunum júst hesa somu traktat, og eg segði: “Hevði tað bara verið eg, sum hevði fingið hana.”

So gekk tíðan, tað var á Ólavsøku, og eg var og lurtaði eftir einum møti uttan fyri gamla Meinigheitshúsið í Havn. Tá siggi eg okkurt á vegnum og taki tað upp, tá var tað henda sama traktatin. Glæð var eg, men hon var bara tveitt burtur og rukkað, og onkur hevði traðkað á hana.

Jesus sigur: “Orð mítt skal ikki venda tómt aftur.” Guds orð er livandi til eina og hvørja tíð. Guds orð sigur eisini: “Kasta breyð títt á vatnið, um long tíð gongur, skalt tú finna tað aftur. Sára og væta tað kunnu vit eina. Gud fer at geva ávøkst.

Nú er hesin sangur umsettur til føroyskt, og eg havi fingið hann frá einari konu, hon sang hann sjálv á einum møti. Hann er so mikið góður, at onnur eisini mugu siggja hann.

**Nýggir
haldarar**

Eg ynski at halda “Kirkjuligt Missíonsblað”.

Navn: _____

Bústaður: _____

Postnr. og bygd/býur: _____

Undirskrift: _____

At senda til:

Kirkjuligt Missíonsblað, Undir Klakki 39, FO-700 Klaksvík

1

Nú fært tú góða mamma tað síðsta bræv frá mær,
í fangahúsi siti eg so langt burtur frá tær.
Eg deyðadømdur eri, bert ein tími eftir er,
so eri eg ei meir í hesi verð

Niðurlag.

Men grát ikki góða mamma, tí tú veitst ein dag,
vit skulu møtast aftur heima í tí gylta stað.
Mín Jesus hevur tikið alla mína synd á seg.
Hans dýrabara blóð, tá frelsti meg

2

Um onkur spyr teg, hvar hann kann aftur møta mær,
so skalt tú góða mamma geva honum hetta svar,
at hann má sær til Jesus venda, ganga hansar veg,
í Himlinum tá møtast hann og eg

3

Tú heilsa mínum vinum og skyldfólki frá mær,
og sig teim um ta frelsu, um tann frið, mær Jesus gav.
Mítt hægsta ynski er, at ein og hvør av teimum má,
ta stóru frelsu skjótt uppliva fá

4

Í trúnni á mín frelsara eg tryggur doyggja kann,
eg veit hann á Golgata eitt ævigt lív mær vann
Eg veit, at hann í Himli hevur tilreitt mær ein stað
Har møtast mamma tú og eg ein dag

5

Nú steðga mínir tankar, ei meir eg skriva kann.
Mítt hjartað tungt í barmi slær, tað væl tú skilja man.
Vit møtast skjótt, o góða mamma lívið er so stutt,
skjótt verður tú av fold til Himmals flutt

Niðurlag.

Men grát ikki góða mamma, tí tú veitst ein dag,
vit skulu møtast aftur heima í tí gylta stað.
Mín Jesus hevur tikið alla mína synd á seg.
Hans dýrabara blóð, tað frelsti meg

Nicolina Justinussen

Jól í Tansania

Tanker ved et ornetyveri

Mange tanzaniske familier har én eller flere mobiltelefoner, og der kommer flere og flere paraboler på landsbyernes hustage. Telefonen og fjernsynet er da også nogle af de første statussymboler, mange anskaffer sig. På tv-skærmen ser de vores liv og vores forbrug/overforbrug på alle områder. Og de ønsker sig et liv som vores. For selv om mange har tv, kan det godt stå på et lergulv ved siden af de flettede måtter, der rulles ud til at sove på om natten.

Det må virke overvældende på fattige landsbyboere at se, hvordan vi fejrer jul i Vesten. Og det har fået mig til at tænke på, om vi indirekte er med til at friste svage sjæle over evne.

Det siges nemlig, at der er en stor stigning i tyverier op til jul. Og det skal nok passe. I al fald blev bibelskolens orne stjålet sidste søndag morgen. Men vores vagter fik samlet et mandskab og det lykkedes dem at fange tyvene, som dog havde nået at slagte grisen, inden de blev overmandet. Og tyvene står nu til mange års fængsel, efter hvad vi har fået oplyst. Peter skulle med på politistationen sammen med

bibelskolens ledelse. Dommen falder om nogle dage.

Det får mig til at tænke på Fader Vor, fordi Jesus dér lærer os at bede: Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For jeg kan ikke lade være med at spørge mig selv om vores livsstil er med til at friste svage sjæle til at stjæle.

Den første jul var fyldt med kontraster: Et ung mor føder sin førstefødte i en stald, fordi der ikke var plads til dem andre steder. Men fattige hyrder gør dem rige ved at viderebringe deres syn af engle, der også bragte det bedste budskab, som verden nogensinde havde hørt: ”I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og tre vismænd kommer langvejs fra med gaver og tilbeder den nyfødte konge.

Mon det er fra vismændene, at vi har fået traditionen med at give hinanden gaver til jul? Det er det måske nok og det kan inspirere os alle til at dele det vi har med hinanden. Ikke bare i julen, men hver dag: Dele vores liv og alt det vi har fået givet. Her tænker jeg ikke kun på familie og gode venner, som vi gerne vil glæde i julen. Jeg tænker på selve julens

centrum: Jesus Kristus. At han må blive kendt af alle børn og voksne i verden er den bedste julegave, vi kan give dem.

Og så sker der det uforklarlige, at hvor Guds Ånd får lov at råde, dér er tyveri en fristelse, der kan bekæmpes, fordi Guds folk hjælper hinanden i både åndelig og social nød.

Anne-Lene Midjord Olofson

Fjósíð og hjartað

Randi Filtved Johansen

Maria varð vald at bera Jesus í heim. Mundi tað vera, av tí at hon var so fítt og ófør? Eg ivist onga løtu í, at hon hevur livað eitt reint lív; men Bíblían sigur, hví Gud valdi Mariu. Í Luk. 1. kap. vers 28 sigur eingilin við Mariu: “Heil veri tú, sum náði hevur fingið.” Og longur niðri í 30. versu sigur hann: “Tí at tú hevur funnið náði hjá Gudi.”

Tað var alt av náði, og tað er tað eisini hjá okkum. Vit eru frelst av náði, við trúgv, tað er ikki okkum at takka, tað er Guds gáva. (Ef. 2.8) Tá ið vit samanbera okkum við onnur, so hava vit lyndi at halda okkum vera so rættvís. Men tað er hugmód, og tað er ein synd. Hin gamla slangan er hál og snúin, fær hon okkum ikki niður við nakkanum, so blæsur hon okkum upp, so vit halda, at vit eru nakað.

Fjósíð í Betlehem og mannahjörtuni hava nógv í felag. Maria og Jósef gingu hús úr húsi og bankaðu uppá; men ongastaðni var rúm fyri teimum. Soleiðis er tað við Jesusi eisini í dag. Hann er ein heiðursmaður, hann trokar seg ikki inn á nakran, men stendur uttanfyri og bankar uppá: “Sí, eg standi við dyrnar og banki uppá. Um einhvør hoyrir rødd mína og letur upp dyrnar, tá skal eg fara inn til hansara og eta nátturða saman við honum og hann við mær.” Opb. 3,20. Nógvastaðni er einki hjartarúm

fyrí Jesusi, tíverri.

Tá ið Maria og Jósef komu til fjósíð, fór hurðin upp á glopp. Har var rúm. Hvat var tað fyrsta, tey sóu? Ein oksa og ein asna! Oksin er mynd upp á styrki. Man ikki mangan ein oksi hava verið í okkara hjarta? Vit halda, at vit megna alt sjálv. Vit eru so sterk og ófør. Tað eru bara tey ússaligu og gomlu, sum hava brúk fyri Jesusi og hansara hjálp.

Ein asni var eisini har. Hann er ein mynd upp á treiskni, treiskur sum ein asni. Nú, tá ið so nógv ár eru farin, fái eg hug at siga frá einum, sum eg upplivdi, tá ið eg arbeiddi á Ullevål sjúkrahúsi í Oslo. Bráðliga talaði Heilagi Andin við meg og segði, at eg skuldi fara inn á ta og ta stovuna. “Men góðasti Jesus, eg havi ikki loyvi at fara har.” Tað var ein intensiv hjartadeild. Sjúklingarnir lógu við slangum og tólum og høvdu fingið skurðviðgerð. “Tú skalt einki siga, men bara standa har,” svaraði Jesus.

Eg fór so og stillaði meg við fótalagið á tí songini, sum eg hevði

fingið boð um. Eg smíltist bara og talaði ikki eitt orð. Alt í einum merkti eg sterku nærveru Heilaga Andans, og maðurin bankaði við nevanum inn á hjartað og rópti: “Eg havi fingið eitt nýtt hjarta. Far í ovastu skuffu eftir testamentinum. Eg skal ikki brúka tað longur.” Eg hugsaði við mær: “Nú fái eg trupulleikar, tí tað gjørdist so vorðin levint og gangur inni á stovuni. Men maðurin rópti: “Kona mín er trúgvandi, og eg dugi næstan Bíbliuna uttanat, tí hon hevur fóðrað meg við skriftstøðum; men eg havi verið treiskur sum ein asni og havi einki viljað havt við tilíkt at gjørt. Hevði tú sagt eitt skriftstað við meg í áðni, so hevði eg ikki vent um. Far tú og ring til konu mína og sig henni, at eg eri frelstur.”

Eg vildi ikki tosa inni á skrivstovuni, so eg fann mær nakrar krónur og brúkti mynttelefonina úti á gongini. “Góðan dagin, hetta er á Ullevål sjúkrahúsi. Maður tín bað meg ringja og siga, at hann er frelstur,” segði eg, tá ið ein kona tók hornið.

“Tú hevur fingið skeivt telefonnummar,” svaraði konan og legði á. Eg ringdi upp aftur og

endurtók það, eg hevði sagt. “Nei, það er ið hvussu er ikki maður mín,” svaraði røddin og legði á. Fyri triðju ferð ringdi eg uppafur og segði navnið á honum. Tá brast hon út úr at gráta av gleði.

Hvat meir var inni í fjósinum? Hoyggj og hálmur. Ein dagin sá eg ein bil koma koyrandi við einum tilhangara fullum av hoyggi og háلمي. Á tilhangaranum stóð henda lögna áskriftin: “Hoyggj og hálmur finnur altíð ein tilhangara.” Tað, sum henda verð hefur at bjóða, er tað bera hoyggj og strá, og fólk tyrpast har. Men soleiðis má ikki vera hjá okkum, tí Skriftin sigur, at um vit byggja við hoyggi og háلمي, tá skal verkið hjá okkum brenna upp. (1. Kor. 2,12-15)

Hvat annað var inni í fjósinum? Mykjuroykur! Men vísmenninir komu á vitjan, og teir høvdu roykilsu og myrru við sær, so hasin lukturin hvarv. Hvussu er tað við okkum, loyva vit vísmonnunum at koma inn í hjarta okkara. Bíblían sigur: “Harrans ótti er upphav at vísdómi.” Sálmur 111,10.

Effie Campbell umsetti.

Minnir frá barnaárum

Tit gleða tykkum óivað nógv til jóla, góðu børn, tí jólini er tann størsta gleðihátíðin! Tað er so spennandi við jólatræið og gávonum. Soleiðis var tað eisini tá eg var barn.

Men eg kann minnast einaferð, at eg var bangin fyri, at vit fóru at fáa ein ringan jólaaftan. Pápi mín var bóndi og vit høvdu nógv kríatúr. Ein kúgv hevði kálvað klokkan 6 um kvøldið, sjálvan jólaaftan. Men í staðin fyri at sleikja kálvin, sum kúgvin vanliga ger, tók hon hann á hornini og kastaði hann upp í luftina tvær ferðir. Eg stóð og hugdi at og hugsaði: “Hetta verður ein ringur jólaaftan!” Men pápi og húskallurin komu kálvinum til hjálpar. Hann hevði ongan skaða fingið, so vit fingu kortini ein góðan jólaaftan.

Eg minnst eisini ein annan jólaaftan, fleiri ár seinri. So lægið tað ljóðar, so snúði tað seg eisini hesaferð um eina kúgv og hetta hendi um somu klokkutíð. Tá vit vóru liðug at mjólka, varnaðust vit, at ein kúgv hevði fingið trøllrið. Ein sjúka, har vombin stendur á tandi og kann skrædna um illa vil til og kúgvín tiskil doygga. Tað hjálpir viðhvørt at fara út at ganga við henni. Í næstan tveir tímar gekk eg úti við hesi sjúku kúnni.

Frost var og stjornuklárt hesa jólanátt. Hetta vóru onnur jól og skuldi halda, eftir at Guð hevði tikið mína kæru mammu heim. Men hesin jólaaftan, bleiv ein av teimum bestu, eg havi upplivað. Eg kendi at Jesus var nær og upplivdi ein stillan frið. Eg gekk og hugsaði um hirðarnar úti á Betlehems fløtum og um einglarnar, sum bóru teimum boðini um Jesusbarnið, sum var føtt. Har í eini krubbu í fjósinum, lá sonur Guðs, okkara dýrabari frelsari, sum, tá hann var vorðin vaksin, gekk um og boðaði Guðs kærleika, um syndanna fyrigeving og tað æviga lívið. Hann hjálpti teimum sjúku og vakti upp deyð og til menniskju, sum vóru fallin í synd, segði hann: “Óttast ikki, syndir tínar eru tær fyrigivnar.”

Eftir at Jesus hevði fullgjørt verkið á Golgata og tikið allar syndir okkara á seg, doyði hann. Á triðja degi reis hann upp. Nú er hann í himlinum og varðar og verjir øll tey, sum trúgva á hann.

Minnist til tað, góðu børn. Jesus sær okkum alla tíðina! Hann veit hvat okkum tørvar. Hann kennir hugsanir okkara og hoyrir, tá ið vit biðja. Hann sær eisini, tá tað er okkurt, sum vit eru bangin fyri – so kemur hann til okkara við sínum stilla friði og einaferð tekur hann okkum heim til sín.

“Børnenes Juleneg”

– Lea Juul týddi

Liðugur við fortíðina

Nýggjástala av Børge Haahr Andersen

Tað var ein týskur hermaður, sum fyri stuttari tíð síðani sendi eitt myndatól aftur til Árhús. Hann hevði stolið tað undir seinna veraldarbardaga og hevði meiri enn 60 ár seinni fingið so ringa samvitsku, at hann nú vildi lata tað aftur – saman við eini umbering. Ein gamal mótstøðumaður varð spurður, hvat hann helt um hetta. Skilagóður sum hann var, svaraði hann, at fyri tað fyrsta skuldi hann ongantíð stjála, fyri tað annað var tað eitt sindur seint at angra og fyri tað triðja var tað eitt sindur neyðarsligt, at hann vildi verða verandi ónevndur.

So var hann djarvari, ein kriminellur vinur hjá mær, sum við at fara í kirkju fann útav, at hann ikki longur skuldi stjála. Tað var torført at rudda upp í einari flekkutari fortíð. Ein dagin bað hann meg fara við sær til ein handil nærhendis. Hann hevði eina fleiri ára gamla rokning, sum hann ikki hevði goldið, tí handilsmaðurin hevði verið so mikið býttur at geva honum kreditt. Tað var ikki so lætt hjá honum at fáa sagt, hvørji ørindini vóru, tá ið hann kom inn í handilin, men keypmaðurin var takksamur fyri at hitta einum manni, sum viðurkendi sína skuld og teir fingi skuldina upp í rætt lag. Hann hevði bert ein trupulleika, vinurin hjá mær. Har vóru nevnliga nærum óteljandi fólk í útnyrðingspartinum av Keypmannahavn, sum hann stolið frá, lumpa ella skyldaði pening. Hansara skuld var so botnleysur, at hann ongan verðsins kjans hevði fyri at rinda alt aftur.

Hesi bæði dømini vísa, at tað ikki er so einfalt at gerast liðugur við fortíðina og fáa byrja ordiliga uppá framtíðina. Tí sjálvst um vit halda okkum vera hampafólk og góðir borgarar, so sleipa vit øll runt við feilum og villum, vit hava gjørt í fortíðini. Í klárum stundum mugu vit ásanna, at vit burdu handlað ørvísi. Okkurt av hesum kann naga okkara samvitsku. Annað er so pínligt, at vit liva í áhaldandi ótta fyri at verða avdúkaði ella eisini royna vit at troka tað burtur.

Tað eru partar av okkara viðføri, sum vit kunnu gera nakað við. Tað bíbilska orðatakið: *Sólin má ikki seta yvir illskap tykkara*, handlar um sambandið við onnur menniskju. Vit kunnu geva okkara íkast til, at beiskleiki og ampi ikki verða partur av okkara lívsviðføri, sum vit draga við inn í hitt nýggja árið. Vit kunnu taka ábyrgd fyri tað, sum er okkara skyld og rætta hondina út og siga *orsaka*, tá vit skuldu handla ørvísi. Tað kann vera eyðmýkjandi at gevast at verja okkum sjálvi og taka ábyrgd og viðganga okkara mistøk, men tað kann endurnýggja okkara samband við onnur menniskju og geva eitt nýtt ár eina fríska byrjan við einari reinvaskaðari talvu.

Og so kanska ikki heilt álíkavæl. Vit kunnu ikki gera dagin ella árið, sum nú er gingið, um, og tað, sum er sagt og gjørt, kann ikki gerast ella sigast um. Ein hin torførasta jarðarferðin eg havi havt, var ein 25 ára gomul genta, sum gekk ein túr við hundinum á Frederiksborgvej í Keypmannahavn og bleiv dripin av einum bilførara, sum koyrði við kenning. Hon hevði ein unnusta, sum í eitt nú misti sína elskaðu og mátti liva við sorg og sakn. Men eisini var ein bilførari eftir, sum gott nokk fekk sína revsing, men sum restina av lívinum mátti bera tað byrðuna tað er, at hava dripið eitt annað menniskja.

Tað er tungt at skula fara inn í tað nýggja árið sum offur fyri órættin hjá øðrum. Tað er tungari at skula halda nýggjár sum tann, sum hevur elvt til sorg ella skaða uttan at kunna gera tað gott aftur.

Í ljósinum frá boðskapi Jesusar eru vit ongantíð bert offur. Vit hava øll uppá eitt ella annað tíðspunkt handlað órætt móti øðrum og ikki minst í mun til okkara nærmastu. Djúpast sæð er hetta misbrúk av okkara lívið og ikki í samsvar við tey góðu ynskir, sum Guð hevur fyri okkum og okkara samband við onnur. Kjarnan í virki Jesusar á jørð var, at hann

kom at verða bót fyri okkara synd og taka burt okkara skuld. Hann kann gera tað, sum vit ikki sjálvi kunnu, nevnliga tváa okkara talvu heilt reina, so vit ikki sleipa okkara fortíð við skuld og skomm við inn í eitt nýtt ár. Tá ið vit í Faðirvár biðja: *fyrigev okkum syndir okkara, so sum vit eisini fyrigeva teimum, sum móti okkum synda*, taka vit ábyrgd fyri okkara egnu gerðum og ásanna, at vit hava gjørt mistøk. Samstundis fyrigeva vit teimum, sum hava gjørt órætt móti okkum, so vit ikki bera óvild móti ørum við inn í tað nýggja árið. Vit fáa Guðs fyrigeving, sum er tað djúpasta í okkara kristnu trúgv. *Sum eystrið er fjarlagt frá vestri, so hevur hann firrað misgerðir várar frá okkum*, segði Dávid í sálmi 103 fyri 3000 árum síðani. Bert Guð kann gera okkum liðug við fortíðina.

Umsett: Silas K.K. Olofson

Jesu fœðing

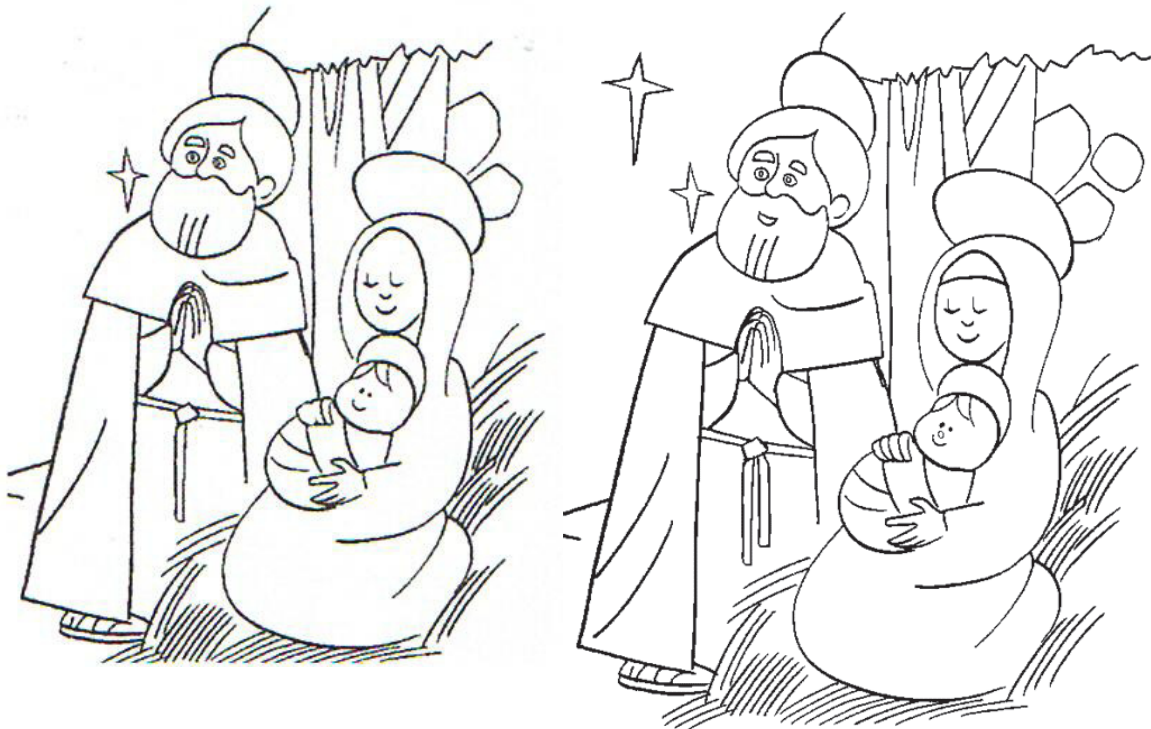
Fyri meira enn tveytúsund árum síðani var tað ein keisari, sum æt Augustus, og hann ráddi yvir mongum londum, og eisini yvir Ísrael, landinum haðani Jesus var ættaður. Hann vildi fegin vita, hvussu nógv fólk búðu í hansara ríki, og tí gav hann boð um, at øll fólkinu skuldu fara til býin, haðani tey vóru ættað.

Jósef og Maria fóru so úr Nasaret, har tey búðu, til Betlehems at verða skrivað í manntal. Ferðin var strævin og serliga fyri Mariu, sum var við barn. Tá ið tey komu til Betlehems, funnu tey onki hús at búgva í, tí býurin var stúgvandi fullur av fólki. At enda funnu tey eitt fjós, og har var Jesus fœddur.

Somu nátt, sum Jesus var fœddur, sótu nakrir hirðar úti á markini og ansaðu eftir seyði sínum. Knappliga var ein eingil hjá teimum og fortaldi teimum, at heimsins frelsari var fœddur í einum fjósi í Betlehem.

Hirðarnir skundaðu sær so til Betlehems, og teir funnu Jesus. Teir søgdu Jósefi og Mariu frá tí, sum einglarnir høvdu sagt, at frelsarin, sum øll so leingi høvdu bíðað eftir, nú var fœddur. Síðani fóru hirðarnir út aftur á markina, og teir lovaðu og takkaðu Guði fyri, at hann hevði sent Jesus í heimin, tí nú vistu teir, at teir altíð kundu koma til Jesus og fáa syndanna fyrigeving, og at Jesus kundi vísa teimum vegin til Guds.

Hyggið at myndunum av Jósefi, Mariu og Jesusi og finnið tíggju ting, sum mangla á niðastu myndini.

Loysn

Umbróting:
Brandur Petersen

Prent:
Estra

Ábyrgd:
Silas K.K. Olofson

Útgevri:
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Undir Klakki 39
FO-700 Klaksvík
Tlf.: 286968
T-postur: kmf@kmf.fo
Heimasíða: www.kmf.fo
Konta: 9181-495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað kemur út
8 ferðir um árið
(feb, mar, mai, jun,
aug, sep, nov, og des)

Halдарagjald: kr. 150,-